

[Fuglsang.]

nødvendige forholdsregler mod overfiskeriet, at man indgik de atlantiske fiskerikonventioner, den nordvestlige og den nordøstlige. Men overhovedet, som der også er sagt, bliver verdenshavene mere og mere en stor fælles arbejdsplads for fiskeriet. Det er vel i erkendelse heraf, at De Forenede Nationer tog problemerne op og søgte at løse dem på en række internationale havretskonferencer. Der har været modstridende interesser og vanskeligheder, og disse er som bekendt ikke blevet mindre af, at en række lande har foregrebet begivenhedernes gang og selv udvidet deres fiskerigrænser. Blandt dem, der gjorde det uden at afvente havretskonferencernes resultater, var fællesmarkedet, som indførte sin 200 miles grænse, dannede sit eget EF-hav. At der er en bevidst linje i det, kan man næsten se af det næste skridt, nemlig mod at melde sig ud af og måske sprænge det atlantiske fiskerisamarbejde. Det synes så meget desto mere ulogisk, som netop fællesmarkedets store fiskerinationer, Frankrig, England og Tyskland, fanger en betydelig del af deres fangst også uden for de nye 200 sømils grænser.

Jeg forstår godt grønlændernes uro over konsekvenserne af denne politik på længere sigt. De har jo set, hvordan man har handlet med deres andre naturrigdomme, deres undergrund, og de har grund til at føle sig utrygge med, hvad der vil ske med deres hav og deres fisk.

I den forbindelse vokser der et andet vigtigt problem op, ikke alene for grønlænderne, men for fiskeriet overhovedet, nemlig forureningen. Det gælder også i havene omkring os, som følge af olieudvindingen, en farlig forurening både for fiskene og for fiskernes redskaber. Vi har set nordmændene tage visse konsekvenser heraf, idet de har givet fiskerne en vis indflydelse på, hvor man kan eftersøge og udvinde olie, og de norske fiskere får hurtigere erstatning, end vore gør. Derfor er der grund til at spørge minister og regering, hvad de vil gøre med hensyn til en effektiv forureningskontrol med olieudvindingen. Det går selvfølgelig ikke at lade sig nøje med olieselskabernes forsikringer. Hvilke planer har man med at yde vore fiskere erstatninger? Nu er det sådan, at olieselskaberne ikke er de eneste syndere. Også industrien er med til at forurene og forgifte vort sortladne hav, og det, vi har set i så henseende,

er ikke helt betryggende. Jeg tænker f. eks. på de manglende indgreb mod forureningen i Køge Bugt og de protester, der er kommet fra befolkningen dér. Det er jo en bekræftelse af den utryghed, man nærer dernede.

Danmarks interesser i internationale aftaler hænger som nævnt sammen med, at en væsentlig del også af vores fangst foregår uden for dansk område. Det hænger sammen med vores ret store eksport, med at vores fiskeindustri indfører en stor del af sine råvarer fra andre landes fiskere. Her er det selvfølgelig godt, at ministeren håber på fortsat tilførsel fra tredjelands, men rent faktisk er vi jo også her afhængige af, hvad fællesmarkedet måtte bestemme og tillade i fremtiden.

Overhovedet er fiskeriet meget følsomt over for de usikre valuta-, afsætnings- og prisforhold, over for hele den førte politik. Man havde ventet, denne usikkerhed ville blive overvundet, da vi kom ind i fællesmarkedet, men sådan er det som sagt ikke blevet. Nu skændes fællesmarkedstilhængerne, bl. a. undertiden den nuværende fiskeriminister og hans forgænger, om ansvaret for den situation, fiskeriet nu befinder sig i. Det er for alle parters vedkommende hykleri. Gennem deres fælles arbejde for at få os ind i fællesmarkedet har de også et fælles ansvar for de følger, der er kommet af det.

Vi befinder os i den situation, som bl. a. Søren Knudsen fra Dansk Fiskeriforening udtrykte efter et møde i London, at det var ikke fri for, at man ligefrem følte sig under formynderskab i London. Sagen er, at I har jo selv overladt Kommissionen fuldmagter til at handle på vore vegne, hvad angår det nye EF-hav. Det gælder vel såvel fiskeripolitikken over for tredjelands, som det gælder de interne forhold om fiskeriets fordeling mellem medlemslandene.

Jeg vil da gerne sige, at også fremskridtspartiet på den måde har deponeret deres nytænkning i Bruxelles; det kan naturligvis give en slags indre tilfredsstillelse at stå og skælde ud heroppe fra folketingets talerstol, men praksis viser, at det virker ikke ret meget i længden.

Hvordan Kommissionen vil bruge sin fuldmagt over for tredjelands, har såvel svenskere som vi fået en forsmag på. På linje hermed fortæller Europa, fællesmarkedsbladet, hvordan den bl. a. kunne tænke sig at handle over